

SAMANTA JANG

Skotland  
STREET

Prevela  
Eli Gilić

■ Laguna ■

---

---

Naslov originala

Samantha Young

ECHOES OF SCOTLAND STREET

Copyright © Samantha Young, 2014

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with NAL Signet,  
An imprint of Penguin Publishing Group, a division of  
Penguin Random House LLC

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom  
pomažete razvoj projekta odgovornog  
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Svima koji se svakodnevno bore*

## PROLOG

---

*Skotland strit  
Edinburg*

Mislim da sam umorila baku muzikom i neprestanim brbljanjem o Juanu. Kapci su joj se stalno sklapali pa otvarali i povremeno bi promrmljala „Zaboga“. Moj dečko, već pomenuti Juan, uskoro će stići u Edinburg da me kupi pa sam pomislila kako nije loše da sačekam na bakinom tremu i pustim je da utone u preko potrebni dremež.

Kad sam joj poljubila usahli obraz u znak pozdrava, baka mi se srdačno osmehnula iako su joj se kapci već zatvarali. Načas sam zastala u prostranom hodniku pre nego što sam izašla. Njena kuća mi nije izgledala tako veliko dok je deka bio živ, ali otkako je umro pre tri godine, kuća je volšebno postala veća i hladnija. Kad god sam mogla, kao sinoć, dolazila sam iz roditeljske kuće u našem gradiću da prespavam kod bake, a nekad bih ostala i ceo vikend. Pošto mi je bakina kuća uvek bila dom više nego roditeljska, koristila sam svaku priliku da budem s njom.

Međutim, sad nisam mogla da ostanem preko vikenda zato što Juanova grupa ima svirku večeras i on želi da

budem tamo. On je basista. Zaista sam jedva čekala da ga čujem kako svira, iako se nisam mnogo radovala devojkama koje će pokušati da ga startuju posle svirke, kao što me je drugarica Karo upozorila da će se desiti.

Zatvorila sam bakina vrata, okrenula se i sišla nekoliko stepenika kako bi me Juan video na dnu trema. On ima sedamnaest godina, dve više od mene, i tek je dobio vozačku dozvolu. Koristi svaki izgovor da vozi svoj mali, izudarani punto, tako da me ne grize savest što dolazi čak u Edinburg po mene.

Potražila sam mobilni i slušalice u torbi kako bih muzikom prekratila vreme. Učinilo mi se da čujem kako se nečije stopalo okliznulo na betonu iza mene i iznenađeno sam se okrenula.

Pogled mi se odmah sreo s njegovim.

Jedan mladić je stajao na stepenicama susedne kuće, nekoliko koraka dalje od mene. Zurio je u mene s izrazom sličnim zaprepašćenju. Srce mi je ubrzalo dok sam ga gledala.

Zlatnoplava kosa bila mu je malkice preduga i razbarušena, ali dobro mu je stajala jer je... Udahnula sam, odjednom osetivši nervozno treperenje u stomaku. Mladić je prelep. Nema takvih u mojoj školi. Kad se polako spustio stepenicama, bolje sam videla njegove zapanjujuće svetlozelene oči. Bile su to „au“ oči u kojima bih mogla da se udavim i palo mi je na pamet da bih baš htela da se to desi. Kad je konačno skrenuo pogled s mog, to je bilo samo zato što ga je moja kosa privukla.

Smeteno sam gurnula pramen kose iza uva. Pogledom je ispratio moj pokret. Stalno su mi se rugali zbog kose kad sam bila mala, ali s vremenom sam počela da dobijam

komplimente zbog nje. Zato sam zaista nesigurna kad je reč o reakcijama ljudi na moju kosu, ali neću da je menjam. Nasledila sam boju kose od mame. To je maltene jedino što nam je zajedničko.

Blage prirodne kovrdže padaju mi skoro do guze. Nije riđa, ali nije ni zlatnoplava. Bliža je kestenjastoj, ali ipak ima prejaku primesu crvenog za kestenjastu. Baka mi govori da izgleda kao da imam vatreni oreol oko glave na suncu ili veštačkom osvetljenju.

Mladić me je ponovo pogledao u oči.

Prolazili su zaista neprijatni dugi trenuci dok smo zurili jedno u drugo. Uzvrpoljila sam se zbog te iznenađujuće napetosti između ovog neznanca i mene.

Želeći da prekinem napetost, spustila sam pogled na njegovu crnu majicu. Zadovoljno sam se osmehnula kad sam videla da na njoj piše *Erborn toksik ivent*. To mi je jedna od omiljenih grupa. „Jesi li ih gledao uživo?“

Mladić je spustio pogled na majicu kao da je zaboravio šta ima na sebi. Kad me je ponovo pogledao, ugao usana mu se izvio. „Kamo sreće.“

Preplavila me je navala uzbuđenja kad sam čula njegov glas i nesvesno sam zakoračila malo bliže ogradi od kovanog gvožđa koja razdvaja dva ulaza. „Volela bih da ih čujem uživo.“

Primakao se i zbacila sam glavu. Visok je. Ja imam metar i šezdeset, a on je gotovo za glavu viši od mene. Pogled mi je svojevolutno lutao preko njegovih širokih ramena pa niz vitke mišićave ruke do krupne šake kojom se uhvatio za jedan šiljak od kovanog gvožđa koje krasi ogradu. Stomak mi se zgrčio pri pomisli da me dodirne tom šakom. Muževna je, ali otmena, dugih prstiju.

Pocrvenela sam jer sam se setila šta mi je Juan radio prošle nedelje, ali sad sam zamislila ovog mladića na njegovom mestu. Ponovo sam podigla pogled prema njemu, grickajući donju usnu zbog griže savesti.

Nije primetio da su mi misli skliznule u nepristojne vode. „Voliš li ih?“

Klimnula sam glavom i odjednom se postidela pred ovim momkom koji je u meni probudio tako snažna osećanja.

„To mi je omiljeni bend.“ Osmehnulo se i odjednom sam poželela da vidim kako izgleda kad se smeje.

„I meni je jedan od omiljenih.“

„Stvarno?“ Nagnuo se još bliže, ispitivački me gledajući kao da sam nešto najzanimljivije što je video. „Koje još grupe voliš?“

Oduševila sam se što se zanima za mene i to je potisnulo stidljivost koja mi inače nije svojstvena. Nabrojala sam sve grupe koje slušam u poslednje vreme.

Kad sam završila, nagradio me je osmehom, toliko lepim da mi je oduzeo dah. Osmeh je bio pomalo zavodnički, ali istovremeno i dečački, šarmantno dečački i veoma umilan. Divan osmeh. Stvarno, stvarno divan osmeh.

Uzdahnula sam u sebi i nagla se još bliže ogradi.

„Kako se zoveš?“, pitao me je. Glas mu je bio tih jer smo sad bili toliko blizu da smo mogli da šapućemo. Osetila sam toplinu koja je izbijala iz njegovog tela i odjednom postala veoma svesna sopstvenog tela zbog saznanja koliko smo blizu jedno drugome. Ponovo sam pocrvenela u sebi, srećna što nisam tipična ridokosa koja lako porumeni.

„Šenon“, odgovorila sam, sigurna da je vazduh oko nas postao prigušen i bojeći se da ću sve pokvariti ako glasno pričam. „A ti?“

„Kol“, rekao je. „Kol Voker.“

Osmehnula sam se. Savršeno mu pristaje. „Zvučiš kao neki junak.“

Kol se široko osmehnuo. „Junak?“

„Da. U slučaju zombijevske apokalipse junak koji pokušava da spase svet zvao bi se Kol Voker.“

Preplavila me je toplina kad se nasmejao i oči mu razdragano zablistale. „Zombijevska apokalipsa?“

„Moglo bi da se dogodi“, rekla sam pošto ne volim da odbacujem bilo kakve mogućnosti u životu.

„Ne izgledaš kao da brineš zbog toga.“

Zato što i ne brinem. Slegla sam ramenima. „Nikad nisam shvatala zašto se ljudi plaše zombija. Veoma su spori i veoma glupi.“

Kol je otpuhnuo. „Dva veoma tačna zapažanja.“

Osmehnula sam se. „I, jesi li junak, Kole Vokeru?“

Počeo se po bradi i zagledao u daljinu. „Šta je junak zapravo?“

Iznenadena tim dubokim i naizgled ozbiljnim pitanjem, slegla sam ramenima. „Mislim da je to neko ko spasava ljude.“

Ponovo se zagledao u mene. „Da, verujem da je tako.“

Zavodljivo sam se osmehnula ne bih li razvedrila atmosferu. „I, spasavaš li ljude?“

Kol se nasmejao. „Imam samo petnaest godina. Pruži mi šansu.“

To znači da smo vršnjaci. Iznenadila sam se. Mogao bi da prođe kao osamnaestogodišnjak. „Veoma si visok za petnaestogodišnjaka.“

Prešao je pogledom po meni. Osmejak mu je poigravao na usnama. „Tebi su verovatno svi visoki.“



„Hoćeš li da kažeš da sam niska?“

„Hoćeš li da kažeš da nisi niska?“

Naborala sam nos. „Ne zavaravam se. Samo nije pristojno reći devojci da je niska. Mogla bih biti stvarno ljuta na ceo svet zato što mi nedostaje nekoliko centimetara.“

„Možda sam ja stvarno ljut na ceo svet zato što sam visok.“

Pogledom sam mu poručila *kako da ne*. Prasnuo je u smeh.

„Dobro, ne smeta mi što sam visok. Ali ni tebi ne bi trebalo da smeta što si niska.“

„I ne ljutim se“, uverila sam ga brzo. „Samo pokušavam da dokažem nešto.“

„Nešto besmisleno.“

Zakikotala sam se zbog ovog čudnog razgovora. „Da.“

Kol se osmehnuo. Tako me je pogledao da me je preplavila toplina. „Ionako mislim da niko ne primećuje da si niska. Skrećeš im pažnju tom divnom kosom i neverovatnim očima.“ Pocrvaneo je i prošao rukom kroz kosu čim je to izgovorio, kao da se postideo što mi je naglas udelio kompliment.

Obrazi su mi planuli od zadovoljstva. „I tvoje oči su neverovatne.“

Njegova stidljivost je odmah isparila pred mojim komplimentom. Nagnuo se preko ograde. „Molim te, kaži mi da stanuješ ovde.“

Pre nego što sam stigla da odgovorim, glasna sirena je pokvarila atmosferu. Podigla sam glavu i videla kako se Juanov stari punto približava. Stvarnost se obrušila na mene. Činilo mi se da sam nešto izgubila kad sam se okrenula prema Kolu. „Živim u Glazgovu“, odgovorila sam tužno. Pokazala sam na kola. „Moj dečko je došao po mene.“

Razočaranje mu je blesnulo u očima. „Dečko?“ Pogledao je prema automobilu i lice mu je klonulo.

Srce mi je potonulo. „Žao mi je“, prošaputala sam iako nisam znala zbog čega mi je žao.

„I meni“, promrmljao je.

Juan je ponovo zatrubio i prebledela sam. Pošla sam stepenicama, ne skrećući pogled s Kola. Gledali smo se dok sam prilazila kolima sve dok polako, nerado nisam ušla.

„Ćao, mala“, rekao je Juan i napokon prekinuo moju sponu s Kolom.

Kolebljivo sam se osmehnula. „Ćao.“

Nagnuo se da me poljubi pa se ispravio i krenuo.

Uplašeno sam pogledala kroz prozor, ali više nije bilo nikoga ispred ulaza. Uzrujala sam se.

„Ko je to?“, pitao je Juan.

„Ko?“

„Tip na stepenicama.“

„Ne znam.“ *Ali nadam se da ću saznati.*

Juan je počeo da priča o bendu. Nije me pitao kako sam provela večer ni kako je baka iako sam mu rekla da brinem zbog nje. Neprestano je brbljao dok me je vozio dalje od Skotland strita. Činilo mi se da mi je sudbina ponudila dve čaše i da sam budalasto otpila iz pogrešne.

## PRVO POGLAVLJE

---

*Edinburg  
Devet godina kasnije*

*I*nkarnejt.  
Zurila sam u natpis iznad studija za tetoviranje u Litvoku i nervozno grickala usnu. Neću time ništa postići. Moram da otvorim vrata i uđem.

Duboko sam izdahnula i mrzovoljno se napućila. Ime *Inkarnejt* napisano je debelim slovima na dugačkom staklenom oknu nad vratima. Dva velika staklena izloga s obe strane blistavih crnih vrata pokrivena su slikama tetoviranih udova, crtežima i upadljivim crvenim i ljubičastim natpisima koji prolaznicima nude TETOVAŽE, PIRSINGE i SKIDANJE TETOVAŽA. Na sredini daljeg izloga stoje dva velika bela natpisa koja ponosno objavljuju: PRVI STUDIO ZA TETOVIRANJE U ŠKOTSKOJ i DOBITNIK BROJNIH NAGRADA.

Čak sam i ja čula za *Inkarnejt* iako nemam nijednu tetovažu.

Dobro, jesam se zabavljala s nekoliko tetoviranih mladića, ali nisam zbog njih čula za studio Stjua Madervela.

Čula sam za njega jer je nekoliko puta bio na televiziji i natpisi u izlogu nisu lagali. Stju je već trideset godina vlasnik *Inkarnejta*. On je veoma nadaren i ambiciozan umetnik i priča se da zapošljava samo odlične crtače.

Čovek bi pomislio da ću biti van sebe zbog sreće zato što su me pozvali na razgovor za posao sekretarice i recepcionarke. Međutim, *Inkarnejt* predstavlja sve ono od čega trenutno bežim. Sve što je loše za mene.

Prijavila sam se za taj posao samo zato što retko ko traži sekretaricu.

Ironija je što je samo *Inkarnejt* odgovorio na moju prijavu.

Ali šta da radim? Prekrstila sam ruke na grudima, pogleda prikovanog za natpis TETOVAŽE. Morala sam da pobegnem iz Glazgova, a nisam imala kuda da odem – Edinburg je jedini grad koji poznajem dovoljno da bih se u njemu osećala prijatno, ali đavolski je skup. Hotel u kome sam odsela zapravo je hostel, a ni tamo ne mogu još mnogo da ostanem. Iako bih od ušteđevine mogla da platim dvomesečnu kiriju za zaista šugav stan, niko mi neće izdati stan dok ne nađem posao.

Moram da jedem i potreban mi je krov nad glavom.

Kao što je baka govorila, ko prosi ne bira.

Spustila sam ruke pored bokova (odbrambeni stav zaista ne priliči ne priliči razgovoru za posao), sačekala da prođe žena s kolicima pa odmarširala do vrata i gurnula ih. Začulo se staromodno zvono koje je odudaralo od okruženja.

Moje čizme s niskim potpeticama glasno su zveckale po belim pločicama sa srebrnim šarama. Delovale su skupo tako da je pod izgledao mnogo otmenije nego što sam očekivala u jednom studiju za tetoviranje.

Nekoliko trenutaka sam se osvrtna po okruženju. Tipičan studio za tetoviranje, samo je manje... otrcan. Čekaonica je prostrana. Sleva je mali zaobljeni pult od crnog mermera, a na njemu blistavi ajmek za koji bih dala sve. Iza pulta je velika ostava koja nikako ne može da promakne jer su vrata otvorena, otkrivajući neurednu hrpu fascikli. S druge strane je veliki, izlizani crni kožni kauč u obliku slova L koji izgleda veoma udobno. Ispred njega je stakleni stočić na kome stoji nekoliko časopisa i činija s bombonama u šarenim omotačima. A ispred mene je svojevrsna mala galerija. Gotovo svaki centimetar belih zidova prekriven je crtežima. Jedini neukrašeni zidovi su pregradni koji su postavljeni na nekoliko mesta. Na njima su televizijski ekrani s kojih tiho svira indi i rok muzika dok se vrte fotografije i spotovi majstora za tetoviranje.

Sve je u znaku umetnosti.

Ali gde su umetnici?

Osvrtala sam se po praznom prostoru dok mi se pogled nije zaustavio na vratima u levom uglu. Iza njih se čulo zujanje igle za tetoviranje. Mora da su tamo radionice.

Smem li da uđem?

Oklevala sam a onda poletela napred kad je neko pokušao da otvori ulazna vrata. Sklonila sam se s puta i osmehnula mladiću umesto izvinjenja.

„Jesi li dobro?“ Klimnuo mi je glavom pa prišao pultu. Nekoliko puta je pritisnuo staromodno zvono.

Aha. Dobro.

Nekoliko trenutaka kasnije, neko se pojavio na zadnjim vratima. Gromada od čoveka. Zurila sam u njega otvorenih usta dok je prilazio, a onda sam ga prepoznala.

Posedela brada i dugačka kosa, veseli osmeh i borice oko plavih očiju. Ne, nije Deda Mraz.

Stju Madervel.

Prišao je pultu sporim, odmerenim koracima. Njegove crne bajkerske čizme odavno su videle bolje dane. I dalje se čulo zujanje igle za tetoviranje pa sam pretpostavila da je pozadi bar još jedan majstor.

„Zdravo, sinko“, pozdravio je mladog čoveka. „Izvoli.“

„Imam zakazano skidanje tetovaže za deset minuta.“

„Ime?“

„Daren Drajsdejl.“

Stju se nagnuo nad kompjuterskim ekranom i nekoliko puta kliknuo mišem. „Drajsdejl. Sedi. Rej će te uskoro primiti. Ponudio bih te kafom, ali moja poslednja pomoćnica je kupila jebenu spravu koju niko ne ume da koristi.“

Čovek je otpuhnuo. „Nema veze, družo.“ Klimnuo je glavom i pošao prema kauču.

Pogled Stjuovih svetloplavih očiju zaustavio se na meni. Načas me je procenjivao i onda se široko osmehnuo. „Izvoli, mala vilo.“

Mala vila? To još nisam čula. Da nisam došla na razgovor za posao, možda bih odgovorila da će ga ova „mala vila“ sitnim ali čvrstim stopalom šutnuti u dupe ako je ponovo tako nazove.

Izgleda da sam mrzovoljna u poslednje vreme.

Ali i očajna... tako da... „Ja sam Šenon Maklaud.“ Prišla sam mu i pružila ruku. „Došla sam na razgovor u vezi s poslom.“

„Hvala jebenim nebesima“, izjavio je Stju veselo, obišao pult i krupnom šakom obujmio moju. Celo telo mi se drmalo dok smo se rukovali. „Bar izgledaš normalno. Poslednja je izgledala kao da četrdeset godina nije videla ljudsko biće.“

„Stvarno?“ Šta da odgovorim na tako nešto?

„Da. Čak nije znala šta su apadravija i ampalang.“

Lecnula sam se pri pomisli na genitalne pirsinge. Hrabar čovek, to je sve što mogu reći, čovek koji se odvaži na tako nešto zaista je hrabar. „Radite li to ovde?“

„Sajmon je naš majstor za pirsinge. On radi sve.“ Stju se osmehnuo. „Rekao bih da znaš šta je to pošto si se trгла.“

Klimnula sam glavom. Nije mi prijalo da razgovaram o pirsinzima na penisu s čovekom koji će mi možda postati šef – mada pretpostavljam da bi te teme mogle postati uobičajene ako dobijem posao. „Ali svakako ne traže to često, zar ne?“

„Siguran sam da bi žene širom sveta volele da to češće radimo.“ Stju se nasmejao svojoj pošalici i pošao pozadi. Dao mi je znak da krenem za njim. „Kancelarija mi je ovamo. Dođi da popričamo.“

Prošli smo kroz vrata i obreli se u dugačkom uskom hodniku. Svetlost je dopirala kroz troja vrata. Iz srednje sobe se čulo zujanje. „Tri radionice.“ Pokazao je na najbližu. „Ovu delim s našim menadžerom. On je naš glavni majstor i najbolji crtač tako da uglavnom radi velike projekte, ukoliko mene ne zainteresuju. Petak mu je slobodan dan tako da ga, nažalost, danas nećeš upoznati. Srednja radionica je Rejina. Ona trenutno završava malu tetovažu. A radi i skidanje tetovaža. Poslednja radionica je Sajmonova. On je crtač, ali uglavnom ga traže zbog pirsinga.“ Klimnuo je glavom prema zatvorenim vratima na kraju hodnika. „Moja kancelarija.“

Provirila sam u srednju radionicu dok sam prolazila. Videla sam leđa mršave devojke ljubičaste kose. To je sigurno Rej. Tetovirala je leptira na krstima devojke

raskošnih oblina koja se presamitila preko stolice.

Provirila sam i u zadnju radionicu. Pogled mi je uzvra-  
tio lep, tetoviran ćelav tip. Imao je mušteriju, ali mahnuo  
mi je dok sam prolazila. Uzvratila sam, pomislivši kako  
ima blage oči.

„Hajdemo, mala vilo“, zagrmeo je Stju, otvorio vrata  
kancelarije i mahnuo mi da uđem ispred njega. Namršti-  
o se dok sam prolazila. „Šta sam rekao?“

Shvatila sam da mi se zlovolja sigurno videla na licu.  
Pa dobro, uhvatio me je pa bi trebalo da budem iskrena.  
„Mala vila? Nisam sigurna kako to da shvatim.“

„Pa, nisam mislio ništa loše, curo.“ Stju je ušao, prošao  
pored mene i seo na veliku kožnu stolicu iza zatrpanog  
radnog stola. Mahnuo je prema stolici ispred i brzo sam  
sela. „Samo me podsećaš na malu vilu, zbog te kose i očiju  
i zato što si stvarno mala.“

Nehotice sam shvatila da potiskujem osmeh. Ovaj  
grmalj se brine da me nije uzrujao. „U redu je. Samo sam  
malo nervozna zbog razgovora.“

„O, nema razloga za nervozu.“ Odmahnuo je glavom.  
„Samo ćemo popričati o tvom radnom iskustvu i onda ću  
te upoznati s Rej i Sajmonom. Ako ćeš da radiš, uglavnom  
ćeš sarađivati s njima pa volim da čujem njihovo mišljenje  
o ljudima.“

Razgovarali smo petnaestak minuta o mojim ranijim  
poslovima. Najviše ga je zanimalo moje iskustvo za pri-  
jemnicom studija za tetovažu u Glazgovu. Radila sam  
tamo do dvadesete godine. Tad sam se bavljala s baj-  
kerom gotovo deset godina starijim od sebe (da, moja  
porodica ga je obožavala), a njegov najbolji drug je bio  
vlasnik studija. Posao je potrajao otprilike koliko i naša



veza, osamnaest meseci. Bilo je baš divno – prevario me je s droljom koja se loži na bajkere i dobila sam otkaz. „Smanjujem broj radnika“, rekao je šef. Da, pre će biti da je njegovom drugu bilo neprijatno da me gleda tamo pošto sam ga uhvatila kako kreše drugu ribu.

Uskoro sam otkrila da je to samo jedna od radosti zabavljanja s pravim lošim momkom.

„Sve to zvuči sjajno.“ Uputio mi je širok ljubak osmeh koji me je naterao da mu nevoljno uzvratim. Pored njega sam se zaista opustila i pomislila kako ipak ne bi bilo loše da radim u *Inkarnejt*u. „Hajdemo da upoznaš Rej i Sajmona.“

Sajmonova radionica je bila prazna, ali zatekli smo ga na vratima Rejine. Gledao ju je kako radi dok je ćaskala s čovekom koji je došao na prvu turu skidanja tetovaže. Mladić je zaplašeno zatrepao kad smo se Stju i ja pojavili.

Rej se namrštila zbog njegove nagle promene ponašanja pa ispratila njegov pogled. Podrugljivo se osmehnula. „Ne brini. Nisu svi došli da gledaju. Je li tako, Stju?“

Ljubičasto-crna kosa bila joj je kratka, a lice duguljasto i usko. Imala je oštar nos i mala usta. Mala minduša joj je blistala na nosu, a s leve strane donje usne nosila je malu srebrnu alku. Lice joj nije izgledalo prestrogo zbog krupnih crnih očiju i toliko dugih crnih trepavica da sam osetila zavist. Što sam je duže gledala, to sam više shvatala koliko je lepa čak i s pirsinzima i crnim istetoviranim ružama na desnoj ruci. Majuška majica na bretele s natpisom *Harli Dejvidson* i crne farmerke isticale su njenu figuru dugih udova.

„Ko je crvenokosa?“ Klimnula je prema meni.

„Ovo je Šenon. Šenon, ovo su moji crtači Rej i Sajmon.“ Stju je pokazao na visokog, ćelavog mladića.

Sajmon mi se široko osmehnuo i osetila sam kako mi se zastava upozorenja zavijorila. On ima jamice u obrazima, veoma, veoma ljupke jamice, blistave bademaste oči i lepe mišiće ispod sive majice s natpisom *Bifi Kliro*. Tetovaže mu pokrivaju svaki centimetar ruku. Crni tuneli mu prolaze kroz ušne resice.

On je nevolja.

Možda posao u *Inkarnejt*u ipak nije za mene.

„Trebalo bi da je zaposliš“, rekao je Sajmon, ne skrećući pogled lepih očiju s mene. „Žešća je riba. Privlačiće pažnju.“

Ne. Definitivno neće uspeti.

Rej je otpuhnula jer je pronicljivo protumačila moj izraz lica. „Ne brini, crvenokosa. On više voli kite. Mislim, prave kite.“

Iznenadeno sam zatreptala, ne samo zbog njene drskosti, i to ni manje ni više nego pred mušterijom, nego i zbog tog nagoveštaja. Sajmon je gej? Video je moj iznenađeni pogled i nasmejao se. „Da, ja sam gej.“

Mrzim što to moram priznati sebi, ali odmah sam se opustila zbog tog priznanja. Malopredašnje razočaranje je iščilelo. Sad sam se ja široko osmehnula njemu. „Ako si slobodan, onesvestiću se od neverice.“

Nasmejao se. Izgledao je zadovoljno. „Nisam. Dečko mi se zove Toni. On je Italijan.“

„Jao, nemoj da počne o Toniju“, zakukala je Rej i prevrnula očima. „Volim ga, ali povratiću ako još jednom počne o Tonijevim nadarenim ustima i velikodušnosti.“

Moj pogled mora da je odao koliko sam zaprepašćena. Sajmon me je potapšao po ramenu. „Ne brini. To je Rejin fazon. Inače me obožava.“

Ona je frknula i ponovo se okrenula prema klijentu, koji nas je posmatrao s izrazom dosade. „Zaposli je, Stju. Volim da šokiram ljude, a crvenokosa izgleda kao da će mi pružiti tu zabavu.“

„Shvatiću to kao izazov“, odgovorila sam, ogorčena zbog optužbe da sam mekušac. „Čula sam mnogo gore, to ti tvrdim.“

Izvila je ugaio usana. „Ja ću *to* shvatiti kao izazov.“

„Sad si ugasila.“ Sajmon je uzdahnuo.

„Primljena si“, izjavio je Stju.

Pogledala sam ga, preplavljena olakšanjem. „Ozbiljno?“ Osmehnulo se. „Da, sviđaš mi se.“

To i ne zvuči preterano profesionalno. „Zaposlicete me zato što vam se sviđam?“

„Ljudi nemaju predstavu koliko je to važno da bi se posao uspešno vodio. Mušterije će nas preporučivati ako se svi zaposleni slažu i vlada dobra atmosfera.“

„O da, preporučuju nas zbog moje jebene prijatne naravi, a *ne* zato što sam veoma sposobna s iglom za tetoviranje“, zagundala je Rej.

Stju je otpuhnuo. „Ne preporučuju nas zbog tvoje jebene prijatne naravi ni sposobnosti s iglom, već...“

„Zbog Kola“, završila je umesto njega i osmehnula se. „Ali ni ja nisam loša.“

Stju je morao da joj uzvрати osmeh. „Da, ni ti nisi loša.“

„Dobro.“ Sajmon se okrenuo i mahnuo da se sklonimo. „Pustimo Rej da radi.“ Osmehnulo se kad smo pošli hodnikom. „I, pristaješ li?“

Razmislila sam dok sam ulazila u čekaonicu. Mušterija je čekala za pultom i Sajmon je požurio da je pozdravi. Stju me je gledao s iščekivanjem.

Dobro, Rej je lajava i nagađam da govori ono što misli, ali bez obzira na njen drski stav naslućujem da su joj poslodavac i kolega zaista dragi. Stju je glasan i otvoren, ali veoma fin i opušten. A i Sajmon izgleda jednako opušteno i fino.

Ovo nije najgore radno okruženje na svetu.

Koga ja zavaravam? Prihvatila bih posao i da su svi grozni. Ispružila sam ruku. „Hvala. Rado prihvatam ponudu.“

Stju se široko osmehnuo i rukovao se sa mnom, ponovo mi protresavši celo telo. „Odlično. Kako ti ponedeljak zvuči?“

„Sjajno“, ponovila sam i široko se osmehnula prvi put posle više dana, možda i nedelja. Laknulo mi je što mi je nešto napokon krenulo u životu.

Stju je pogledao Sajmona preko mog ramena. „Prisla je.“

Sajmon se nasmejao. „Dobra vest. Kol će se oduševiti njome.“

„O da.“ Odjednom sam se unervozila zbog Stjuovog smeha. Ko je Kol? Stjuove oči su blesnule. „Ja sam zapravo polupenzionisan. Ne dolazim često i moj menadžer Kol vodi ovo mesto. U ponedeljak će ti reći sve što moraš da znaš.“

Slabašno sam se osmehnula.

Odjednom sam imala veoma loš predosećaj.

Soba je hladna i uska, ali bar mi trenutno pruža prenoćište. Mada moje okruženje zbog toga nije ništa manje tmurno. Da ne spominjem to što moram da delim zajedničko kupatilo s još pet gostiju „hotela“.

Popunila sam formular koji mi je Stju dao pre nego što sam otišla iz *Inkarnejta*. S jedne strane mi se činilo

da imam neverovatnu sreću što sam tako brzo dobila posao, a s druge sam se užasavala upoznavanja s novim menadžerom. Moram da se nadam da je kao Stju ili čak Sajmon. Da nije loš momak.

Gundajući sebi u bradu zbog loše komunikacije zbog koje sam i dospela u ovakav škripac, odgurnula sam formular i podigla mobilni. Nije bilo poruka. Nije trebalo ni da ih očekujem – porodica nije obraćala mnogo pažnje na mene ni dok sam bila u Glazgovu, ali bar sam postojala za njih. Sad je izgledalo kao da su me izbrisali iz sećanja.

Ne obazirajući se na bes koji je tinjao u meni, ustala sam i prešla u drugi kraj sobe, gde sam nagomilala kofere i pet kutija sa stvarima. Bacila sam većinu stvari pre nego što sam se preselila. Mislila sam da će mi biti bolje ako se rešim tih uspomena pre nego što počnem iznova.

Našla sam željenu kutiju. Kutiju s blokovima i boja-ma, jedinu iz srednje škole koju sam sačuvala. Crtanje me je oduvek opuštalo – pomagalo mi je da nakratko izađem iz sebe. Čini mi se da mi je to i te kako potrebno u poslednje vreme.

Kad sam se pakovala, nisam imala vremena da pregledam stare crteže, ali večeras nemam ništa osim vremena i četiri sumorna zida. Potrebno mi je nešto da mi skrene misli s porodičnih problema, a nemam novca da kupim nove knjige.

Odvukla sam kutiju do kreveta, starom majicom obri-sala prašinu koja se nakupila na blokovima i sklupčala se na krevetu da ih pregledam. Neki stariji crteži su mi izmamili osmeh. Isprva mi nije bilo lako da crtam. Volela sam to da radim, ali nisam umela da oživim crteže. Sve dok mi jedan momak (na koga sam se žestoko ložila) u

prvoj srednje nije pokazao kako pravilno da držim olovku i kako da je povlačim po papiru umesto da crtam tvrdim, nepopustljivim linijama.

Tad sam počela brzo da učim i navukla se.

Crtanje je opstalo. Simpatija nije.

List papira je ispao iz bloka koji sam uzela i setila sam se još jednog mladića. Pre godinu dana, osetila bih samo žaoku bola pri pogledu na taj crtež – avetinjski podsetnik umesto burnog osećanja.

Međutim, sad je gorčina bujala u meni dok sam gledala crtež bivšeg dečka Nika. Ta ogorčenost postaje sastavni deo mene i mrzim je. Naprosto ne znam kako da se borim protiv nje.

Naslonila sam se na jastuk pa izgužvala crtež lepog Nika Brajara. Izašla sam s Nikom devet meseci pošto me je prvi dečko Juan iz čista mira ostavio. On je neko vreme umanjivao bol koji je Juan ostavio za sobom. Onako nezrela, mislila sam da sam se nekako osvetila Juanu time što sam počela da se zabavljam s Nikom. Imao je devetnaest godina, bio je prelep i pevao je u rivalskom rok bendu.

Nik je bio moj prvi loš momak...

*U malom klubu je bilo prljavo, zadimljeno i prevruće. Ali osećala sam vrtoglavo uzbuđenje dok sam gledala Nika na pozornici s njegovim bendom Udruženi kriminalci. Mislim da im je ime glupo i nisam neki ljubitelj njihove muzike, ali volim Nikov glas i strast, a sviđa mi se i što toliko ljudi otkida na njih. Ponosila sam se što sam njegova devojka dok sam stajala u gužvi i obećala sam sebi da ću uvek biti uz njega bez obzira na sve.*

Nik je na sceni izigravao mračnog lika, ali zapravo je mnogo sladak. Nije se ljutio kad sam mu sinoć rekla kako neću moći da dođem na svirku zbog porodičnih obaveza. Razočarao se, ali nije pravio dramu zbog toga kao što bi Juan uradio. I pored njega sam se osećala posebno, što nikad nije bio slučaj s Juanom. Nik mi je stalno govorio kako sam lepa, zabavna i zanimljiva. Osećala sam se obično sve dok ga nisam upoznala. Zacopala sam se u njega do ušiju, zbog čega sam verovatno prvi put spavala s njim pre nekoliko nedelja.

Moje drugarice su se ponašale nezrelo i ljubomorno, što je besmisleno. Mislile su da sam pogrešila što sam popustila i zaista mi nisu pružale podršku, već su bile neuke u vezi s tim. Srećom, imam Nika pa ne moram stalno da trpim njihovu naivnost.

Pošto je sinoć bio tako dobar i šaputao mi slatke gluposti na uvo dok smo vodili ljubav, odlučila sam da se izvučem s tetkinog rođendana i dođem da ga gledam. Jedva sam čekala da vidim njegov iznenađeni izraz lica.

Završili su i požurila sam do vrata što vode iza pozornice. Izbacivač je pokušao da me vrati, ali objasnila sam da sam Nikova devojka pa je otišao iza scene. Vratio se s „menadžerom“ benda. To je zapravo bio Nikov stariji rođak Džastin i nisam bila sigurna šta je zapravo radio kao njihov menadžer. Mada me nije ni mnogo zanimalo. Džastin me je prepoznao i uveo iza scene, ali nestao je pre nego što sam stigla da pitam kuda da idem. Pošla sam u suprotnom pravcu i naišla na članove benda kako sede oko napuštenog bilijarskog stola. Pili su pivo i glasno razgovarali s nekoliko mladića i devojaka koje nisam poznavala.

Nije bilo ni traga od Nika.

Gitarista Alan je podigao pogled i ukočio se kad me je ugledao. Skrenuo je pogled pa ga ponovo vratio na mene. „Šenon.“ Naglo je ustao. I ostali momci su me pogledali na isti način. „Mislio sam da nećeš doći večeras.“

Osmehnula sam se, ali usne su mi zadrhtale. U glavi mi je zvonilo na uzbunu zbog njihove napetosti. „Htela sam da iznenadim Nika. Gde je on?“

„Ovaj, ne znam.“ Bubljar Digbi je slegnuo ramenima i pogledao ostale s odglumljenom nemarnošću. Momci su ga oponašali.

Ali ne i Alan. Skupio je usne dok ih je gledao. Kad je vratio pogled na mene, tvrdoglavo sam mu uzvratila. Trgao se od moje otvorenosti. Alan i ja se prilično dobro slažemo. U stvari, ponekad mi se činilo da mu se sviđam. Stalno je očijukao sa mnom i uvek je bio veoma fin prema meni. Nikad se nisam obazirala na to jer sam bila luda za Nikom i niko drugi nije mogao da u meni probudi ono što sam osećala prema njemu.

„Gde je, Alane?“

Alanu je pogled smekšao od kajanja. „U svlačionici, Šenon.“ Glavom je pokazao iza mene. Ostali su se nervozno uzvrpoljili.

Srce mi je mahnito udaralo. Okrenula sam se i s više samopouzdanja nego što sam osećala pošla niz uzani mračni hodnik. Zaustavila sam se pred vratima ofarbanim u crno na kojima je belom bojom koja se ljuštila pisalo SVLAČIONICA.

Čula sam uzvike i stenjanje iznutra. Znala sam šta ću zateći, ali morala sam da vidim svojim očima.

Drhtavom rukom sam uhvatila kvaku i otvorila vrata.

U maloju, polumračnoj prostoriji ne većoj od plakara, videla sam Nika s farmerkama oko članaka. Kresao je plavušu koju je prikovao uza zid.



---

*Mučnina i bol kakve nikad nisam osetila nabujali su u meni kad su se iznenađeno trgli. Nik se razrogačio kad me je video. Odjednom je zaboravio na plavušu i užasnuto izgovorio moje ime. Pustio ju je i ona se zateturala kad se Nik sagnuo da navuče farmerke.*

*Istrčala sam, ne obazirući se na Alana i Nika koji su me dozivali i trčali za mnom. Izgubila sam ih u gužvi i trčala sve do autobuske stanice. Nisam otišla kući. Umesto toga, zatekla sam sebe kako kucam na drugaričnim vratima. Karo me je pustila unutra. Plakala sam, izvinjavajući se što sam mislila da je naivna jer sam jedino ja bila takva...*

Nik je bio važna lekcija. Ali bilo je potrebno da me još jedan mladić prevari pre nego što sam naučila. Na kraju sam počela da prepoznajem takve tipove. Međutim, kasnije sam se uplela s drugom vrstom loših momaka: od onih što nisu švrljali okolo, ali su ipak umeli da mi unište život.

Ali više ne.

Iscepala sam Nikov crtež u sto delića.

Nikad više.

## DRUGO POGLAVLJE

---

Jedva sam zaspala uoči prvog radnog dana jer su mi leptirići divljali u stomaku od brige. Konačno sam se ubedila da će menadžer biti Stjuova mlađa kopija i to mi je pomoglo da utonem u san. Mogla bih da izađem na kraj s takvim čovekom.

Zbog toga sam bila živčanija nego što priliči prvom danu na novom poslu dok sam u ponedjeljak ulazila u *Inkarnejt*. Umalo nisam spotakla o sopstveno stopalo pred prizorom koji me je dočekaao.

Sajmon je stajao ispred mermernog pulta i tiho pričao s veoma visokim čovekom koji mi je bio okrenut leđima. Načas sam videla jaka, široka ramena i duge noge. A onda se okrenuo i pogled mi se zaustavio na njegovim svetlozelenim očima.

*Au...*

Stomak mi se zgrčio.

Ispunila me je strava.

*Molim te, ne, ne, ne. Budi mušterija. Molim te, budi mušterija.*

Okolo tih očiju su se napravile simpatične borice kad mi je njihov vlasnik dobacio prijateljski, dečački osmeh

koji je probio moj štit protiv loših momaka. Kao da te oči i osmeh nisu dovoljni, dodatno su ih isticali seksi jednodnevna bradica i raščupana zlatnoplava kosa koja je uokvirila lepo lice. Pored toga, visoki lepi neznanac je i zgodan. Veoma zgodan, čini mi se. Tamnoplava majica nije krila njegove savršene grudi ni vitke, mišićave ruke. Ruke pokrивene složenim, privlačnim tetovažama.

„Šenon“, pozdravio me je Sajmon i skrenuo mi pogled s prelepe katastrofe preda mnom. „Ovo je Kol, naš menadžer.“

Je li sudbina zaista tako bezdušna?

Kol mi se ponovo široko osmehnuo. Učinio mi se poznatim i malodušnost mi je pogodila grudi kad je pošao prema meni i ispružio ruku. „Kol Voker. Drago mi je, Šenon.“

Nerado sam istupila i prihvatila pruženu ruku.

Odmah sam se pokajala zbog toga.

Njegova snažna, žuljevita šaka s velikim srebrnim prstenom na srednjem prstu bila je lepa na dodir. Obujmila je moju sitnu šaku i učinilo mi se da sam okružena njime.

*Dođavola!*

Povukla sam ruku. Nisam mogla da mu uzvratim pogled. Pogled mi je pao na labavo zapertlane radničke cizme u koje je uvukao farmerke.

„Šenon?“ Kol je upitno izgovorio moje ime i morala sam da odvojim pogled od njegovih stopala kako bih uzvratila na njegov. Malopredašnji osećaj da mi je poznat samo se povećao kad je zaškiljio. Nekoliko trenutaka je posmatrao moju kosu.

Utom sam ga prepoznala.

Ne.

Nema šanse.

„I, jesi li junak, Kole Vokeru?“

„Šta je junak zapravo?“

Mesecima, čak i godinama pošto sam ga upoznala ispred bakine kuće, često sam razmišljala o lepom dečku s kojim sam osetila bliskost posle samo nekoliko minuta razgovora.

Kol Voker.

Prokleti Kol Voker.

Odrastao je.

I on mi je novi menadžer.

Nadrljala sam. Međutim, manje ću nadrljati ako me ne prepozna, a prilično sam sigurna da neće. Tip kao što je on sigurno svakog dana flertuje s devojkama. Nema šanse da se seti slučajnog razgovora s niskom, bledom crvenokosom pre devet godina.

„Poznata si mi.“ Odmakao se i nakrivio glavu, posmatrajući me s osmejkom. Izgledao je očarano mnome, zbog čega sam podigla štit. „Šenon.“ Neverovatno, ali u divnim očima se videlo prepoznavanje. „Upoznali smo se.“ Široko se osmehnuo veselom Sajmonu pa se ponovo okrenuo prema meni. Oči su mu odavale prijatno iznenađenje. „U Skotland stritu. Pre mnogo godina.“

Čekao je da odgovorim.

Mogla bih da kažem kako ga se sećam, ali to bi ga sigurno samo ohrabrilo da flertuje. Sećam se da su mu se moja kosa i oči dopali. Ko kaže da mu se *i dalje* ne sviđaju i da ne bi voleo da vidi dotičnu kosu raširenu na njegovom jastuku dok me tuca? Jebanje koje bi se verovatno završilo time što bi me uskoro *sjebao*.

Tupo sam ga pogledala i odmahнула glavom. „Izvini, ne sećam se.“

Osmeh je uvenuo od razočaranja. „Stvarno? Pričali smo o muzici, zombijima i svačemu. Tvoj dečko je došao po tebe. Iz Glazgova si.“

Bože, ima li fotografsko pamćenje?

Uspela sam da ne naboram nos od ogorčenosti. „Jesam iz Glazgova“, odgovorila sam mirno, ne neprijateljski ali ni prijateljski. „I baka mi je živela u Skotland stritu, ali ne sećam te se. Izvini.“

Sajmon je pokušao da potisne smeh.

Kol mu je dobacio nezadovoljan pogled preko ramena. Sajmon je nedužno zazviždao, okrenuo se i nehajno otišao pozadi.

Moj novi menadžer je uzdahnuo i okrenuo se prema meni. Namrštio se i čelo mu se naboralo. „Stvarno me se ne sećaš?“

„Izvini.“ Ravnodušno sam slegla ramenima, zbog čega se još više namrštio.

„Izgleda da je bilo baš davno.“ I dalje je ispitivački zurio u mene i uzvrpoljila sam se s nelagodom. Što je više buljio, to sam više blenula, a što sam više piljila, sve sam više primećivala koliko je privlačan.

Bio je još privlačniji zbog tetovaža.

Mislim da je moja umetnička priroda kriva što sam slaba na muškarce sa sjajnim tetovažama. Na levoj strani vrata ima inicijale umetnute u tribalu. Na levoj ruci mu je nacrtan crni vuk na litici. Pruža se sve do bicepsa, a iz vukove glave kao da izbija gornji deo ženskog tela iz profila – lice joj je okrenuto naviše; kosa joj se vijori na vetru i gubi se pod njegovom majicom. Na desnoj ruci je crvenkastosmeđe-crni orao u letu, vrhovi krila mu nestaju

ispod majice. Orao u kandžama drži staromodni džepni sat, ali nisam videla koliko je sati na njemu.

„Sviđa li ti se ono što vidiš?“

Zatreptala sam zbog nagoveštaja u Kolovom glasu i podigla pogled s njegovih tetovaža na lice. Pre nekoliko meseci bih pala na seksi osmejак koji mu je poigravao na usnama.

Ali mnogo toga se desilo u međuvremenu. Podigla sam obrvu. „Flertuješ li sa svim novim radnicama?“ , pitala sam, praveći se da to ne utiče na mene.

Njegov osmejак se raširio u osmeh dok mi je prelazio pogledom po kosi. „Nikad nismo imali radnicu kao što si ti“, promrmljao je.

„Efikasnu, pametnu, odgovornu, pouzdanu?“ , promrsila sam kroz stisnute zube.

Oči su mu veselo zaiskrile. „Pa, nadam se da si i takva.“ Očigledno zadovoljan sobom, nasmejao se i pošao prema pultu. „Inače, lepa ti je kosa“, dobacio je preko ramena.

Prvi put posle više godina, opsovala sam svoju prokletu kosu.

„Mislila sam da je ofarbam u ružičasto“, slagala sam, prateći ga do pulta.

Kol je kliknuo mišem i promrmljao: „A ja sam stvarno majstor za tetoviranje danju i besmrtni gorštak koji putuje kroz vreme noću.“

Pre nego što sam stigla da odgovorim, podrugljivo se osmehnuo i klimnuo glavom prema kompjuteru. „Desktop.“ Prelazio je mišem preko ekrana dok mi je pokazivao digitalni rokovnik s terminima, spisak zaliha, spisak dobavljača i folder s podacima o redovnim mušterijama.

„A sad.“ Uzdahnuo je i pogledao me kao da se izvinjava. „Imamo problem s arhivom.“ Okrenuo se i rukom očešao moju. Nažalost, telo mi je protiv volje reagovalo na njegov dodir. Maljice su mi se nakostrešile i krv mi je pojurila u obraze. Kol nije primetio i klimnuo je glavom prema ostavi ispred nas – s gomilom fascikli. „Naša poslednja pomoćnica bila je potpuno nesposobna...“

„I jebeno homofobična“, zarežao mi je Sajmon na uvo. Uplašeno sam poskočila i otkrila da mi stoji pored ramena.

„Zbog čega je i otpuštena“, obavestio me je Kol. Oprezno me je posmatrao. „Ti nisi homofobična, zar ne, Šenon?“

Jedva sam čula pitanje. Naglasak mu je divan – rafiniran, pevljiv i divno izgovara moje ime.

Shvatila sam da obojica napeto očekuju moj odgovor te sam brzo uverila Sajmona. „Naravno da nisam. Ljubav je samo ljubav, zar ne?“

Sajmon se opustio i osmehnuo. „Ljubav je ljubav, srce“, složio se.

Uzvratila sam mu osmeh, koji je iščileo kad sam pogledala Kola. Pogled mu je bio razoružavajući, nežan i naterao me je da osetim stvari koje nisam imala pravo da osećam. Kol se namrštitio zbog iznenadne promene mog stava, očigledno zbunjen mojom reakcijom.

„Dakle, arhiva...?“, podstakla sam ga.

Kol je zatreptao. „Arhiva? Da, arhiva.“ Nakašljao se i ponovo pokazao na ostavu. „To su Stjuove fascikle iz vremena pre digitalizacije. Nisu nam potrebne – one su iz doba kad se studio tek otvorio – ali Stju želi da ih zadrži. Naš šef nekad ume da bude pomalo tvrdoglav.“ Rekao je to s tolikom naklonošću da sam shvatila kako mu Stjuova